

Kære Mette Frederiksen, Magnus Heunicke, ældreordførere og presse,

Jeg forstår til fulde behovet for at beskytte beboere på plejehjem. De er særligt sårbare, og hvis smitten breder sig på et plejehjem, vil det givetvis få fatale følger. Det er set både herhjemme og i udlandet. Der er imidlertid et vigtigt dilemma, som I ganske enkelt ikke har forholdt jer nok til hverken i medierne eller politisk. Hvad vægter tungest i et menneskes sidste del af livet? Er det overlevelsen eller livskvaliteten. Er det at trække vejret i fleste mulige dage eller at have noget trække vejret for?

Lige før påsken blev der lukket fuldstændigt af for besøg på plejehjemmene i Greve Kommune som i de fleste andre kommuner. Det betød, at min mor blev afskåret fra besøg. Hun har Lewy Body demens, er 85 år og fejler intet andet, men hun kom i august 2019 på et plejecenter, hvilket hun bestemt ikke er glad for. Det er et godt sted med omsorgsfulde medarbejdere og gode aktiviteter, men hun trives ikke. Derfor har jeg spist med hende og taget hende med på ture 4 - 6 gange om ugen. Det opretholder en normalitet i hendes hverdag, og det giver mig mulighed for at bearbejde de hallucinationer og vrangforestillinger, sygdommen medfører. En gang mente hun, at min far (som døde for 18 år siden) lå og var død i hendes bolig. Hun var angst for, at personalet skulle opdage det. Det var ikke nok at sige, at han var død for mange år siden - dagen efter fortalte hun mig, at de (plejepersonalet) heldigvis ikke havde opdaget det. Først da jeg sammen med hende havde gennemgået hele sygdomsgrløbet, hans død, kremering og askestrøning på Køge Bugt, kunne hun slippe tanken. Det kan kun en pårørende, som kender mennesket og vedkommendes liv og historie hjælpe med.

Jeg var heldigvis stædig, og jeg fandt derfor frem til bekendtgørelse og skrivelser takket være bl.a. en af jer fra udvalget (TAK!), så jeg kunne hjælpe min mor til at bede om at komme ud at gå tur med mig. Jeg bad om en telefonsamtale med min mor, som mente, hun var blevet kidnappet af en sygeplejerske. Det var den følelse, hun sad med - trods at de virkelig er søde og omsorgsfulde på plejecentret. Jeg optog samtalen for at have dokumentation for, at hun sagde, hun gerne ville gå tur med mig, og at hun gerne ville, at jeg formidlede ønsket. Da vi igen gik tur (med håndsprit og uden kram), var det 15 dage siden, vi sidst havde set hinanden bortset fra en gang gennem ruden, hvilket var svært for hende at forstå. Hun var tavs og forknyt. Efter ca 20 minutter fortalte hun endelig, at hun var så gal. De havde fanget hende med en....hun kunne ikke udtrykke det. Det viste sig at være en faldmåtte, og jeg kunne forklare, at det var for at passe på hende, når hun rejser sig. Men for hende havde oplevelsen været, at hun blev holdt fanget. At måttens alarm skulle sikre, at hun ikke gik. Forestil jer at sidde på tredje sal i en bolig, som aldrig er kommet til at føles som ens hjem med følelsen af at være blevet kidnappet. Forestil jer at føle jeres base som et sted, I er taget til fange. Forestil jer ensomheden, når dem, man er tryk ved, tages fra en i den situation.

Vi går stadig ture hver tredje dag i 1,5 - 3 timer hver gang. Oftest er det efter en halv time, hun giver udtryk for de ting, der piner hende. Ofte er det hallucinationer og vrangforestillinger, som med hendes demensform opleves som virkelighed, men det er ind i mellem på de gode dage også sorgen ved at have fået sygdommen og frustrationerne ved ikke at kunne gå og have sine frie valg og spise sammen med min bror og mig, hun har brug for at tale om. Og frustrationen ved at være afhængig af andre, som ikke altid forstår ens ønsker og værdier.

Lige nu er det forår, og vejret har været godt i stort set hele perioden siden lockdown. Derfor kan man arrangere besøg i telte nu, og vi kan gå vores ture. Hvad hvis dette sker i november? Hvad hvis det havde været i januar? I bliver nødt til at forholde jer til, om det skal handle om livskvalitet eller overlevelse. I bliver nødt til at få såvel en politisk som en åben debat om, hvordan vores medmennesker i deres sidste tid både kan beskyttes og få det nærvær, de har brug for fra dem, de plejer at få det fra. I kan ikke være bekendt at lade laveste fællesnævner gælde for dem, som har en hyppig og tæt kontakt med deres kære. Den rolle kan plejepersonalet ikke spille for de mennesker, som er vant til at se ægtefæller, børn eller andre nære relationer hyppigt.

Jeg oplever en stor frustration hos min mor, og der er helt klart et funktionstab, da jeg plejer at træne med hende både fysisk og kognitivt. Hun er bare en, men der sidder mange derude i hendes situation. Det er bare ikke dem alle, som har en så stædig datter.

Jeg beder jer inderligt om at tage dette til jer. Kære politikere, I har gjort det fantastiske godt krisen igennem, men det er ikke fair, at der ikke er en udsigt til, hvornår man igen kan komme med sin pårørende på en biltur, eller man kan få et kram af nærmeste pårørende eller spise sammen, når man bor på plejehjem. Og kære medier, I har muligheden for at sikre, at hverken politikere eller befolkning glemmer, at der er en gruppe borgere, som er ekstra klemte i denne krise, og som ikke selv kan gøre opmærksom på deres savn og problemstilling.

Hvis jeg på nogen måde kan hjælpe med Hennys og min historie, vil jeg selvfølgelig gerne uddybe, og jeg har hendes velsignelse til det, da vi en gang for alle har aftalt at være åbne omkring demensen og konsekvenserne af den.

De bedste hilsener-

Gertrud Petersson

Grønlykkeparken 22F

2670 Greve